

- Kinél? - S mondtuk, hogy a nagyapánknál.
 - Hogy hívják? - S amikor én a nevet mondtam, hogy „Nánay Sándor!”, az öreg csutorás magyar levette a kalapját, és csak annyit mondott:

- Hű, az öreg Nánay, az egy igen hírös ember!

Ne vegye rossz néven az olvasó, hogy ha most, 83. évemben is szinte könnyek szöknek a szemembe, mert ez az elismerés, ez a „kitüntetés” nekünk többet jelentett, mint az összes eddig felsorolt együttvéve.

A sok felejthetetlen esettel kapcsolatban a nekünk mindig békét és boldogságot jelentő Füredről jut eszembe (persze nekem is úgy mesélték később: „akkor még”, amikor a dolog történt, csupán életem első óráit éltem): amikor nagyapánk első unokája megszületett (ez én voltam), apám sógora, a fiatalabbik Nánay lány, Erzsébet udvarlója és leendő férje, Fekete Zoltán, a páratlan humoráról ismert tanárkolléga, reggel iskolába menet megtudva, hogy az igazgató nagypapa lett, a közeli vegyeskereskedésből két üveg konyakkal a hóna alatt jelent meg a tanáriban. Éltették a frissen sült apát (az én apámat), a most már nagypapa igazgatót, és senki sem gondolt arra, hogy órára menjen. A pedellus szaladgált egyik osztályból a másikba, és próbált rendet teremteni. Így múlt el a második óra is, amikor is a nagyszünetben lejött az igazgató a villából, és megjelent a tanáriban. Erre minden kolléga tett egy

zavart mozdulatot az osztálykönyvek irányába, mint ha éppen menni akarna az órára. Nagyapám egy pillantással „áttekintette a helyzetet”, és elhangzottak a sokat idézett szavak: „*Uraim, így már nem! Inkább hazaküldjük a gyerekeket.*” Így lett 1921. május 27-i születésnapom Balatonfüreden iskolai szünnap. Oh, szép békevilág, szép füredi humanitás!

...És azután kikerültem a frontra, ő pedig - nagyanyánk után - 1944. augusztus végén, közvetlenül a román átállást követően összeroppant és meghalt. Utolsó szavai is családját, de közvetve a hazát is illették. „*Balázs jó pályát választott. (Gépészmérnök.) - Bandi? Vajon milyen munkafeltételei lesznek a várható orosz megszállás korában egy jogásznak? - De Ádi? Hivatásos tiszt?*” - Igaza lett. A sorok írója mint egy háború utáni ellenállási mozgalom részese 1948 és 1956 között nyolc és fél év alatt összesen 33 börtönben és szibériai kényszermunkatáborban maradt hű esküjéhez: „*A Hazáért mindhalálig!*” - De életem említett állomásain, különösen a kat. pol-on és az ÁVO-nál megélhettem azt, hogy az ember az Úristent igen közel érezhette magához...

Nagyapám keresztlevele bizonyítja egyszerű származását, azt hogy kizárólag tehetsége és vasakarata eredménye, hogy polgári iskolai tanár, illetve igazgató lett.

NÉMETH ÁKOSNÉ

100 ÉVE SZÜLETETT KERESZTURY DEZSŐ KÖLTŐ, BALATONFÜRED VÁROS DÍSZPOLGÁRA

1994. február 14-én, a szívkorházban pihenő, 90. életévében járó Keresztury Dezső költő és felesége, az Eötvös Lóránd Általános Iskola tanárának, György Péternek kíséretében a Városi Helytörténe-

ti Gyűjteménybe látogatott. Őszinte érdeklődéssel ismerkedett munkánkkal, és kedvesen hívott, látogassam meg, hogy folytathassuk a megkezdett beszélgetést. Február 23-án kerestem fel kórházi szobájában, ahol sokáig beszélgettünk kettesben az általa is oly szeretett Füredről. Kértem, hogy üzenjen a nyári helyismereti táborban részt vevő általános iskolás gyerekeknek: miért fontos, hogy megismerjék lakóhelyük múltját. (Hangszalagra vett gondolatait a tábor nyitáskor meghallgattuk, szövegét írásban is kézhez kapták.) Látogatásakor nem volt idő arra, hogy a gyűjtemény vendégkönyvébe bejegyezzen, ezért a fenti kedves sorokat egy külön papírlapra utólag írta február 28-án, és barátját, dr. Horváth Mihály professzort kérte meg, hogy adja át a gyűjteménynek.

